

αὐτὴν ὅτι αἱ κυραὶ φέρουν τὰς πολυτελεστέρας καὶ κομψότερας ἐνδυμασίας των. Προσθέσατε ἀκόμη τὴν ἑκτακτον φαιδρότητα τὴν ἐπικεχυμένην εἰς τὰς μορφὰς ὅλου τοῦ λαοῦ. Καὶ δύνασθε τότε νὰ σχηματίσθητε ἀμυδράν τινα ιδέαν τῆς τόσο δημοτικῆς ταύτης ἐροτῆς.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγώνων, οἱ πεζοὶ διασκορπίζονται καὶ οἱ ἐπιβάται τῶν ιουγκῶν ἀποβιβάζονται. Τοῦ ἡλίου μὴ καταδύσαντος ἔτι, ὁ κόσμος ἐπωφελεῖται τῶν ὀλίγων ὑπολειπομένων ὥρων τῆς ἡμέρας διὰ ν' ἀναπαυθῇ ὀλίγον καὶ ν' ἀπολαύσῃ τὴν δρόσον τῆς ἐξοχῆς. Καὶ ἄλλοι μὲν διευθύνονται εἰς τὸ πλησίον τῆς λίμνης, ὡκοδομημένον μοναστήριον, ἄλλοι δὲ ὑπὸ τὰ πέριξ παλαιοῦ τινος τύμβου μεγάλα δένδρα.

Ἐν τῷ τύμβῳ τούτῳ εἶνε ὁ τάφος ἀρχαίου τινὸς καὶ διαστήρου λογίου τῆς πόλεως ὅστις ζῶν ἔτι ἔκτισε τὴν τελευταίαν του κατοικίαν παρὰ τὴν ὄχθη τῆς λίμνης, ἐν θαυμαστῇ τοποθεσίᾳ. Ἀντὶ δὲ τῶν συνήθων ἐπιγραφῶν δι' ὧν ἐξυμνοῦνται αἱ ἀρεταὶ τῶν θανόντων ἐπὶ τῶν κοινῶν τάφων ὁ λόγιος εἶχεν ἐπιγράψῃ ἐπὶ τῶν λίθων τοῦ μνημείου τὰ ποιήματα ἑαυτοῦ καὶ τῶν φίλων του. Ἰδοὺ τρεῖς τῶν γνωστοτέρων ἐκ τῶν στίχων τούτων:

«Κάτ' ἀπ' τῇ χλῆν τῶν ἀνθῶν κι' ἀπ' τῶν πευκῶν τὸν ἴσχιον
Τῇ μυρωδιᾷ τοῦ λιθανιοῦ θὰ δέχωμαι γιὰ πάντα
Ποῦ νὰ μοῦ φέρουν θάρχωνται μὲ σέβας τὰ παιδιὰ μου.»

Προεχωρήσαμεν μετὰ φίλων μέχρι τοῦ μοναστηρίου, ὅπου ἐγείναμεν δεκτοὶ προθυμότατα. Οἱ ἱερεῖς τοῦ Βουδδᾶ μᾶς προσέφεραν κατ' ἀρχὰς ἅν' ἓνα κύαθον ἐξαίσιου τείου καὶ κατόπιν μᾶς προσεκάλεσαν νὰ μείνωμεν ἵνα δειπνήσωμεν μετ' αὐτῶν. Δεῖπνον νηστήσιμον—διότι οἱ βουδδισταὶ δὲν κρεωφαγοῦν—ἀλλ' ἐξαίρετον οὐχ ἦττον. Πρῶτον μὲν διότι διέφερε τῆς συνήθους μονοτόνου διαίτης· καὶ ἔπειτα διότι ἡ μαγειρικὴ τῶν ἱερέων αὐτῶν, μολονότι νηστήσιμος, εἶνε ὄντως ἀξία τῆς ἐπὶ θαυμασίᾳ λεπτότητι φήμης της. Μᾶς παρεκάλεσαν νὰ ἐπανέλθωμεν μετὰ ἓνα μῆνα διὰ νὰ δοκιμάσωμεν τοὺς καρπούς τοῦ Λισί, ὠραίου δένδρου ἐκ τοῦ καλλιτέρου εἶδους τοῦ ὁποῦ ὁ κῆπος των λέγουν ὅτι ἔχει δεκαοκτὼ ὅλα στελέχη, ἅτινα ὀνομάζουν τὰ δεκαοκτὼ χορίτσια. Διὰ νὰ σὰς εἰκονίσω δὲ τὴν γραφικότητα τῆς θέσεως ἐν ἣ κεῖται τὸ μοναστήριον, ἀρκεῖ μόνον νὰ παραθέσω ἐνταῦθα ἓν ἀπόσπασμα διασήμευ τινὸς ποιήματος, ἐγκεχαρᾶμένου ἐπὶ βράχῳ, ὅπισθεν τοῦ ἱεροῦ τοῦ Βουδδᾶ:

«Ἐνῷ γλυκὰ λιγοθυμᾷ ὁ ἦχος τῆς καμπάνας
Καὶ μοιάζει σὰ νὰ χάνεται 'ς τὰ σύννεφα τῆς δύσης,
'Ο ποιητῆς μὲ ὄνειρα γεμάτα τὸ κεφάλι
Πλανᾷται ὁλομόναχος καὶ γύρω τὸν κυκλόνουν,
Τριγύρω κι' ἀποπάνω του, δέκα χιλιάδες δέντρα.»

Ἐπειδὴ ἡ ὥρα εἶχε παρέλθῃ, ἀπεφασίσσαμεν νὰ κοιμηθῶμεν ἐν τῷ μοναστηρίῳ. Ἐνταῦθα δὲ

κρίνω εὐκαιρον νὰ σημειώσω ὅτι ἐν Κίνα ὅλα τὰ μοναστήρια ἐκπληροῦν συγχρόνως καὶ χρῆν ξενοδοχείων συνήθως· πολυπληθῆ φιλικὰ δωμάτια εἶνε πάντοτε φυλαγμένα ἐπὶ τούτῳ, εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐπισκεπτῶν. Ἐπωφελήθημεν ἀσμένως τῆς καλῆς ταύτης συνθηλαίας, τοσούτῳ μᾶλλον ὅτῳ, ἐπὶ τῇ ἐπελεύσει τῆς νυκτός, αἱ πύλαι τῆς πόλεως εἶχον κλεισθῇ καὶ εὐρισκόμεθα κλεισμένοι . . . ἐξω. Δὲν δυσηρεστήθημεν δὲ διὰ τὸ κλείσιμον αὐτό, ἰδίως διότι τὸ ἐσπέρας ἡδυνήθημεν οὕτῳ νὰ παραστῶμεν εἰς μίαν ἱεροτελεστίαν τῶν βουδδιστῶν καὶ νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι, ἐκτὸς τῶν καθηκόντων αὐτῶν ἅτινα ἐπιβάλλουν τὴν σοβαρότητα ἣν ἀπαιτεῖ τὸ ἐπάγγελμά των, οἱ ἱερεῖς οὗτοι ἦσαν ὅλοι ἄνθρωποι ὡς πᾶς ἄλλος, ἀπλοὶ θνητοί, εὐθύμωτα καὶ ἀγαπῶντες τὸν γέλωτα καὶ τὴν φαιδρότητα. Πίνοντες οἶνον ἐξ ὀρύζης συνεθέτομεν ἅμα μετ' αὐτῶν ἐξ ὑπαμοιβῆς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ δεῖπνου στίχους, εἰς οὓς ἐδείκνυντο χαριέστατοι καὶ οὐδαμῶς σχολαστικοὶ καὶ πένθιμοι.

Ἐν τῇ συνδιαλέξει, ὡς καὶ ἐν τῇ ποιήσει, κανεῖς ὑπαινιγμοὺς θρησκευτικῶν ἢ καὶ φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων. Τὰ ἄνθη, ἡ σελήνη, αἱ καλλοναὶ τῆς φύσεως ὑπῆρξαν τὰ μόνα θέματα. Οἱ ἀγαθοὶ αὐτοὶ ἱερεῖς ἐννοοῦν φαίνεται πολὺ καλὰ ὅτι τίποτε δὲν εἶνε μᾶλλον ἀηδὲς ἢ ν' ἀκούης τινὰ ὁμιλοῦντα πάντοτε περὶ τοῦ ἐπαγγέλματος του.

Εἰς τῶν μετ' ἐμοῦ φίλων ἠρώτησεν ἓνα ἐξ αὐτῶν πῶς ἤμπορεῖ νὰ ζῇ χωρὶς οἰκογένειαν, διότι ὡς γνωστὸν οἱ ἱερεῖς τοῦ Βουδδᾶ δὲν νυμφεύονται. Ὁ ἱερεὺς ἀπήντησε διὰ τῶν ἐπομένων στίχων:

«Δὲ θέλω τοῦ λωτοῦ ἐγὼ τὰ φύλλα νὰ λερόνῃ
Τοῦ ποταμοῦ ἢ βρωμερῇ καὶ σιχαμένῃ λάσπῃ,
Κ' ἔχω μαχαίρι κορτερό, μὲ μύτη ἀκονισμένη,
Γιὰ νὰ μπορῶ ἀπ' τῇ ρίζᾳ τοὺς τὴν πράσινῃ νὰ κόβω
Ἀγγιχταίς, πάντα παστρικάς, τῆς δροσεραῖς νυμφαῖς.»

Ἐν συνόλῳ, ἦσαν διασκεδαστικώτατοι ὅλοι καὶ ἡ συνομιλία ἐπὶ τοῦ τόπου καὶ κατὰ τὸ εἶδος τοῦτο παρετάθη μέχρι τῆς αὐγῆς. Τὸ δεῖπνον ἔγεινεν ἀληθὴς εὐωχία, ἐντελὲς ὅμως σεμνὴ καὶ εὐπρεπὴς. Καὶ ἀναμφιβόλως ὁ ἐν τῷ ἱερῷ Βουδδᾶς, ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ στερεότυπον καὶ τὸ κρανίον του τὸ φαλακρόν, δὲν θὰ ἐθύμωσε δι' αὐτὴν! . . .

M*.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ἡ μωρία δὲν θὰ ἦτο ἐντελής μωρία ἂν δὲν ἐφοδεῖτο τὸ πνεῦμα. Ἡ κακία δὲν θὰ ἦτο ἐντελής κακία ἂν δὲν ἐμίσει τὴν ἀρετήν.

* *

Τὸ χαρακτηριστικὸν ἐπισήμου ἀνθρώπου: ὅτι τὸν γνωρίζουσιν ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους αὐτὸς δὲν γνωρίζει.